

заявява, че който пожелае може да влезе в живота и посочва, че който не види сега или не възприеме благословената привилегия да влезе, в определеното време ще получи пълно познание и възприемане. *Единственият път* чрез който всяки и всички от осъдената човешка раса могат да дойдат при Бога, е не чрез похвални дела, нито чрез невежество, но чрез вяра в скъпоценната кръв на Христа, който отнел греха на света. (1-во Петрово 1:19; Иоан 1:29) Това е Евангелието—благите вести на голяма радост "която ще бъде на ВСИЧКИ НАРОДИ."

Да предположим сега, че гледаме на всички тези неща точно както Бог ни говори за тях и оставя изясняването на характера си на самия себе си. Нека запитаме: Какво станало с сто четиредесет и двата милиарда?

Каквото и да е станало с тях, можем да бъдем сигурни, че те не се намират в състояние на страдание сега. Писанията не само учат, че пълна и завършена награда на Църквата не ще се даде преди идването на Христа, когато той ще възнагради всеки човек (Матей 16:27), но че тогава и неправедните ще получат наказанието си. Каквото и да е сегашното им състояние, то не може да бъде пълна тяхна награда, защото Петър казва: "Знае Господ да държи неправедните за съдния ден да се мъчат." (2-ро Петрово 2:9) и ще направи така.

Но самата мисъл, че толкова много наши братя, човешки творения по някакво време ще бъдат загубени поради липса на знание, което е необходимо за спасение, ще бъде разбира се тъжно за всеки, който има искра любов или състрадание. Има също многобройни текстове, които изглежда е невъзможно да се съгласуват с всичко това. Нека видим. В светлината на миналото и сегашното, като единствени възможности, оставяйки настрана всяка надежда за възстановление през идващия век, как бихме разбрали свидетелството, че "Бог е любов" и "Защото Бог толкова възлюби света, щото даде Сина своего единороднаго за да не погине всеки, който вярва в него." (1-во Иоан 4:8; Иоан 3:16) Не ви ли се струва, че ако Бог люби света толкова много, то би предвидил спасение не само за вярващите, но и за всички да могат да чуят и повярват?

Когато отново четем: "Той беше истинната виделина, която осветява всякиго човека що иде на света," (Иоан 1:9) нашето наблюдение ни казва, че това не е така. Не всеки човек е просветлен. Не виждаме нашия Господ да е просветлил повече от няколко земни милиарда. Дори в това просветлено време, милиони езичници не дават доказателство за такова просветление. Това не направили нито Содомците, нито множествата в изминалите векове.

Четем че Исус Христос по Божия милост вкусил смърт за "всекиго човека." (Евреем 2:9) Но ако той е вкусил смърт за сто четиридесет и три милиарда и по някаква причина жертвата е ефикасна само за един милиард, не е ли Изкуплението в известна степен пропаднало? Не е ли в този случай твърде свободен Апостола в свидетелството си? Когато отново четем: "Ето благовестувам ви радост голяма, което ще бъде на ВСИЧКИТЕ ЛЮДЕ." (Лука 2:10) и оглеждайки се наоколо видим, че само "малкото стадо" е облагодетелствувано от Благовестието, а не всички човеци, ще бъдем принудени да се очудваме, дали ангелите не са преувеличили добротата и духа на веста си и надценили важноста на делото, което щяло да се осъществи от Мессия, когото те обявили.

Друго свидетелство гласи: "Защото един е Бог, един и ходатай между Бога и човеците, човека Христос Исус, който даде себе си изкупление за всички." (1-во Тимотей 2:5,6) Изкупление за всички? Защо тогава не всички изкупени имат полза от Христовата смърт? Защо тогава не всички получават познание на Истината за да повярват?

Колко тъмни, колко непоследователни изглеждат подобни твърдения без ключа. Но когато намерим ключа към Божия план, всички текстове заявяват в един глас: "Бог е любов!" Този текст е намерен в по-късната

част на текста споменат последен – "Който даде себе си откуп за всички ДА БЪДАТ ОПИТАНИ В ОПРЕДЕЛЕНОТО ВРЕМЕ." Бог има определено време за всичко. Той би могъл да ги изпита през времето на изминалия им живот, но понеже не направил това, ясно е че определеното им време ще бъде в бъдаще. За онези които са от Църквата-Невестата на Христа, които ще участвуват в царските почести, сега е "определеното време" да чуят и който понастоящем има уши да чуе, нека чуе и обърне внимание и съответно ще бъде благословен. Въпреки че Исус платил за Изкуплението ни преди още да се родим, за нас още не било настъпило "подходящото време" да чуем за това в продължение на много години след това, а само приемането му носи отговорност и то само до степен на способност за възприемане. Същия принцип е приложим към всички. В определеното от Бога време той ще бъде изпитан на всички и тогава всички ще имат възможност да повярват и бъдат благословени чрез него.

Преобладаващо мнение е че смърта прекратява всяко изпитание, но такъв текст не съществува. Всичко гореизложено и много повече текстове биха били без всякакво значение и дори още по-лошо, ако смърта прекратява всяка надежда за невежите маси в света. Единствения текст цитиран в доказателство на това обикновено таено гледище

е: "На местото дето падне дървото, там си остава." (Еклесиастис 11:3) Ако това има някакво отношение към бъдещето на човека, то показва че каквото и да е състоянието му, когато влезе в гроба не настъпва никаква промяна, докато не бъде пробуден от него. Това е еднообразното учение на всички текстове по въпроса, както ще се посочи в следващите глави. Тъй като Бог не предлага да спаси човеците за сметка на невежеството, но "всички да дойдат до познание на истината" (1-во Тимотей 2:4) и тъй като човешките маси умирали в невежество и тъй като "няма ни деяние, ни помишление, ни знание, ни мъдрост в гроба дето отиваш," (Еклесиастис 9:10) затова Бог приготвил пробуждене на мъртвите с оглед да получат знание, вяра и спасение. Затова плана му е: "Както чрез Адама всички умират, така чрез Христа всички ще оживеят, но всеки на реда си" – първо Евангелската Църква, невестата, "телото на Христа", след това през Хилядогодишния век всички, които ще станат негови през Хилядогодишното му *присъствие* (преведено неправилно *пришествие*), което е определеното от Бога време да го познаят всички от най-малкия до най-голямия. – 1-во Коринтяни 15:22.

Както смъртта дошла чрез първия Адам, така живота идва чрез Христа-вторият Адам. Всичко което човечеството изгубило в първия

Адам ще бъде възстановено за повярвалите в втория Адам. Когато бъдат съживени с възможностите на преживяното зло, което липсвало на Адам, онези които приемат с благодарност Изкуплението като дар Божий, могат да продължат да живеят вечно при първоначалното състояние на покорство. Под справедливото царуване на Княза на Мира ще се изисква пълно покорство и ще бъде дадена пълна възможност за подчинение. Това е спасението предложено на света.

Нека сега разгледаме друг текст, който обикновено се пренебрегва с изключение на Универсалистите, но понеже ние не сме Универсалисти твърдим, че имаме право да използваме, вярваме и се радваме на всяко свидетелство на Божието Слово. Той гласи: "Защото имаме надежда на Бога живаго, който е Спасител на *всички чловеци* и най-паче на *верните*," (1-во Тимотей 4:10) Бог ще спаси всички човеци, но не ще спаси специално ("въпреки всичко") всяки, освен онези, които отиват при него чрез Христа. Божието посредническо спасение на всички човеци не е такова, че да влиза в конфликт с свободната им воля или свободата им на избор, че да им даде живот против волята им: "Този ден поставям пред вас живота и смърта, *изберерете* живота за да живеете."

Семеон противопоставил двете спасения казвайки: "Очите ми видяха спасението ти,

светлина която осветява народите и славата на народа ти Израиля (действителния). "Това се съгласува с изявлението на Апостола, че факта, че Исус Христос, посредника се отдал в изкупление за всички, бил *засвиделствуван на всички* в ОПРЕДЕЛЕНОТО ВРЕМЕ. Това е което ще дойде на всички човеци без оглед на вяра или воля от тяхна страна. Тези *благи вести* за Спасител ще бъдат за всички народи. (Лука 2:10,11) Но специално спасение от грях и смърт ще дойде само на *неговия* народ (Матей 1:21) които вярват в него, защото четем, че Божия гняв продължава да пребъдва на невярващите. – Иоан 3:36.

Виждаме тогава, че общото спасение, което ще споходи всяки индивид се състои от светлина, от инстинската светлина и възможност за избиране на живот. Тъй като огромното болшинство от човешкия род е в гроба, ще бъде необходимо да се извадят от там и им се свидетелствуват благите вести за Спасителя. Така също и специалното спасение на което сега се радват вярващите с надежда (Римляни 8:24) за реалността, която ще се открие в Хилядогодишния век, а също и онези, които "ще повярват в онзи ден." Това е *пълно* освобождение от робството на греха и разложението на смърта в славната свобода на чадата Божии. Но постигането на всички тези благословения ще зависи от

сърдечното съгласие с законите на Христовото Царство-бързината с която ще се постигне съвършенство, което сочи степента на любовта им към Царя и закона му на любовта. Ако някой просветлен от Истината, запознат с Божията любов и възстановен (действително или сметен за такъв) в човешко съвършенство се "уплаши" и се "оттегли," (Евреем 10:38,39) то заедно с невярващите ще (Откровение 21:8) бъде изстребен из народа. (Деяния на ап. 3:23) Това е Втората смърт.

И така виждаме, че всички трудни до сега текстове са обяснени от свидетелството "ще бъдеш изпитан в определеното време." *В определеното време* истинската светлина ще освети всяки човек, който идва на света. *В определеното време* ще има "благи вести на голяма радост на всички човеци." По никакъв друг начин тези текстове не могат да се обяснят без изопачаване. Павел продължава тази линия на аргументация с акцент в (Римляни 5:18,19). Той разсъждава, че както всички хора са осъдени на смърт поради престъплението на Адам, така христовата праведност и покорство дори до смърт, станали основа за оправдание и че както всички изгубили живот в първия Адам, така всички идвълн личните си недостатъци могат да получат живот, като приемат втория Адам.

Петър ни казва, че за възстановлението е

говорено чрез устата на всички святи пророци. (Деяния на ап. 3:19-21 Всички те учат това. Йезекиил казва за долината на сухите кости: "Тези кости са всичкий израилев дом," а Бог казва на Израел: "Ето люде мой, аз отварям гробищата ви и ще ви заведем в израилевата земя и ще познаете, че аз съм Господ, когато туря духа си в вас и ще ви поставя в земята ви и ще познаете, че аз Господ говорих и извърших, говори Господ."- Йезекиил 37:11-14.

С това се съгласуват думите на ап. Павел; (Римляни 11:25,26) "Ослепване частно стана в Израел, докато възлезе пълното число на езичниците (избраното общество, невестата на Христа) и така всичкий Израел ще се спаси," (или се върне от състоянието си на отхвърляне, защото)" не е отхвърлил Бог народа си когото е преузнал." (2 стих) Те били отсечени от неговата благодат до избиране невестата на Христа, но ще се възвърнат когато се осъществи това дело. (стихове 28-33) Пророците са пълни с свидетелства как Бог ще ги насади отново и не ще бъдат вече изкоренявани. "Така говори Господ Израилев ... Защото ще утвърдя върху тях очите си за добро и ще ги доведем пак в тази земя и ще ги съзидя и няма да ги разоря и ще ги насадя и няма да ги изкореня и ще дам сърдце за да ме познаят, че Аз съм Господ и ще ми бъдат люде и Аз ще им бъда

Бог, защото ще се върнат при мене с всичкото си сърдце." (Йеремия 24:5-7; 31:28; 32:40-42; 33:6-16). Тези текстове не могат просто да се отнасят до възстановяване от предишни пленничества в Вавилон, Сирия и др., защото последните след това били изкоренени.

По-нататък Бог казва; "В онези дни не ще говорят вече: Отците ядоха кисъл и зъбите на чадата оскомняха, но всеки ще умира за беззаконието си." (Йеремия 31:29-30) Случая сега не е такъв. Сега всеки не умира за собственния си грях, но за Адамовия: "В Адама всички умират." Той ял горчивото грозде на греха, бащите ни продължили да го ядат, завещавайки на децата си още болести и мизерия и така ускорили наказанието смърт. Денът в който "всяки (който умира) ще умира за собственния си грях" е само Хилядогодишния или Деня на възстановлението.

Въпреки че много от пророчествата и обещанията за бъдещи благословения са изгледа приложими само към Израел, трябва да помним, че той бил образен народ, а от това следва, че обещанията които им били направени, макар понякога да са специално приложими само към самите тях, обикновено имат също и по-широко приложение към цялото човечество, което този народ изобразявал. Докато Израел като народ бил

образ на цялия свят, свещенниците му били образ на избраните – "малкото стадо," Главата и телото на Христа, – "Царското свещенство," а жертвите, очищенията и примирителните жертви правени за Израел, изобразявали по-добрите жертви, по-добрите очищения и действителното примирение "за греховете на цялия свят" от когото те са част.

И не само това, но Бог споменава по име и други народи и обещава възстановяването им. Като изразителна илюстрация споменаваме Содомците. Сигурно ако установим, че възстановяването на Содомците е изразено ясно ще можем да се почувствуваме доволни от Истината на славното учение за възстановяване на цялото човечество, изговорено чрез устата на всички святи пророци. А защо Содомците да нямат възможност да достигнат съвършенство и вечен живот, както Израел, или както всеки от нас? Наистина те не били праведни, но и Израел не бил такъв, нито ние които сега слушаме Евангелието. "Няма праведен, няма ни един," освен чрез приписаната ни праведност на Христа, който умря за всички. Собственните думи на нашия Господ ни казват, че макар Бог да одъждил огън от небето и ги унищожил поради злината им, все пак Содомците не били толкова големи грешници в очите му както Юдеите, които имали повече знание. (Битие 19:24; Лука 17:29) За Юдеите от Капе-

рнаум той казал: "Защото чудесата които станаха в тебе, ако станеха в Содом, той би до днес останал.- Матей 11:23.

Така нашия Господ ни учи, че Содомците не са имали пълна възможност и им гарантира такава когато казва: (24 стих) "Но казвам ви, че на земята Содомска наказанието ще бъде по-леко, нежели на тебе." Характера на Съдния ден е делото му ще бъдат показани в следващите страници. Тук ние просто обръщаме внимание на факта, че той ще бъде *търпимо* време за Капернаум и все пак *по-търпимо* за Содом, защото макар никой от тях все още нямал *пълно* знание за всички благословения определени да дойдат чрез "Семето," все пак Капернаум съгрешил против повечето светлина.

Ако Капернаум и цялия Израел бъдат споменати и благословени под "Новия Завет," подпечатан с кръвта на Исус, защо содомците да не бъдат също благословени сред "*всички* земни племена?" Те сигурно ще бъдат. И нека си припомним, че откакто Бог "одъждил огън от небето и *унищожил всички*," много векове преди Исус, когато се говори за възстановлението им, това включва пробуждането и излизането им от гроба.

Нека сега разгледаме пророчеството на Йезекиил 16:48-63.. Четете го внимателно. Тук Бог говори за Израел и го сравнява с съседката му Самария, а така също с Содом-

ците за които казва; *"Видя ми се добре и ги магнах."* Нито Исус, нито пророците предлагат някакво обяснение на привидната нееднаквост на Божиите взаимоотношения в унищожаването на Содом и позволяването на други по-виновни от Содом да останат ненаказани. Това ще стане ясно, когато в *"определеното време"* ще се проявят великите му намерения. Пророка просто заявява, че на Бога *"му се видяло добре"* да стори това. А Исус добавя, че в Съдния ден за тях ще бъде по-леко от други по-виновни. Но върху предположението, че смъртта прекратява всяко изпитание и че след това никой не ще има възможност да познае Истината и да се покори, можем да запитаме? Защо на Бога се видяло добре да премахне тези хора без да им даде възможност за спасение чрез познаване единственното име чрез което могат да се спасят? Отговора е: Защото още не било настъпило тяхното *"определено време."* *"В определеното време,"* те ще бъдат пробудени от смъртта, запознати с Истината и така благословени заедно с всички земни племена чрез обещаното *"Семе."* Едва тогава те ще бъдат поставени на изпитание за вечен живот.

С тази и никаква друга мисъл на ум можем да разберем взаимоотношенията на Бога на любовта с Амаликитяните и други народи, които не само позволил, но и заповядал

на Израел да унищожи казвайки: "Иди сега та порази Амалика и изстреби всичко що има и да го не пожалиш, но умъртви от мъж до жена, от дете до сучащо, от говедо до овца, от камила до осел." (1-ва кн. на Царете 15:3). Това очевидно безмисленно унищожение на живот изглежда несъвместимо с характеристиката любов приписвана на Бога и с учението на Исус: "Любете враговете си" и т.н., докато познаем систематичния ред на Божия план – "определеното време" за осъществяване на всяка негова черта и факта, че всеки член на човешкия род има място в него.

Сега вече можем да видим, че Амалики-тяни, Содомци и други, били дадени от Бога за примери на справедливото божие негодувание и решение да унищожи напълно злите, които примери ще послужат не само на други, но и на самите тях когато настъпи съдният или изпитателният им ден. Онези народи биха могли да умрат също така и от болести и язви. За самите тях това имало малко значение, тъй като те само научили какво е зло, а когато в определеното време бъдат поставени на изпитание ще могат да научат какво е правда и ще различат и изберат доброто и имат живот.

Но нека разгледаме пророчеството по-нататък. След сравняване Содом и Самария и обявяване Израел за заслужаващ упрек (Йезекиил 16:48-54). Бог казва: "И ще доведе

назад пленниците на Содом и дъщерите ѝ пленниците на Самария и дъщерите ѝ. Тогава ще върна и пленниците на пленението между тях." Плена за който става дума тук не може да бъде друг освен пленничеството им в смърта, защото споменатите тогава народи били вече мъртви. Всички са пленници на смърта. Христос идва да отвори вратите на гроба и освободи пленниците. (Исаия 61:1; Захария 9:11) В 55-ти стих, това е наречено "връщане в предишното състояние" – възстановление.

Някои които желаят да получат в достатъчна степен Божията милост чрез Христа за опрощаване на собствените им простъпки и слабости при по-голяма светлина и знание, не могат да си представят същата милост да се приложи при условията на Новия Завет и на други, въпреки че както изглежда допускат свидетелството на апостолите, че Исус Христос по Божия милост вкусил смърт за всеки човек. Някои от тях допускат, че в пророчеството си Бог говори иронично на Юдеите, подразбирайки че той доброволно ще върне Содомците, като тях, но че не възнамерявал да възстанови нито едните, нито другите. Но да видим как следващите текстове се съгласуват с тази идея. Бог казва: "Но *ще* спомена завета си, който стана с тебе в дните на младостта ти и ще ти поставя завет вечен, *тогаз ще* си спомниш за

пътищата си и ще се засрамиш, когато приемеш сестрите си... а моя завет *ще* поставя с тебе и ще познаеш, че аз съм Господ, за да си спомниш и да се засрамиш и да не отвориш вече устата си от срама си, когато направя умилоствение за тебе за всичко що си сторила ГОВОРИ ГОСПОД ИЕОВА." Когато едно обещание е подписано така от Великия Бог Иеова, всички които ревностно подържат, че Бог е Истинен, могат да се радват на увереността и сигурността си, особено онзи който признава, че Новозаветните благословения са потвърдени от Бога в Христа, който запечатал Завета с собствената си скъпоценна кръв.

Към това Павел добавя собственото си свидетелство, казвайки: "И така всичкият Израел (живи и мъртви) ще се спаси (възстанови от слепотата) както е писано: Днес дойде от Сион Избавител и ще отвърне нечестията от Якова и този е заветът от мене към тях, когато отнема греховете им ... По избранieto те са възлюбленни Богу заради отците, защото дарованията и призванието Божие не приемат разкайване." - Римляни 11:26-29.

Няма защо да се очудваме, че Юдеи, Содомци, Самаряни и цялото човечество ще се посрамят и смутят когато в "определеното време" Бог прояви цялото богатство на милостта си. Да, мнозина от Божиите чеда ще се

посрамят и удивят, когато видят как *Бог толкоз възлюби СВЕТА* и колко много мислите и планове му са били над тяхните.

Християните обикновено вярват, че всички Божии благословения са само за "избраната Църква", но сега започваме да виждаме, че Божият план е по-широк отколкото сме предполагали и макар, че дал на Църквата "изключително велики и скъпоценни обещания", той направил също така изобилни предвиждания и за света, който той толкова възлюбил, че го изкупил. Подобна грешка направили и юдеите допускайки, че всички Божии обещания са само за тях. Когато обаче настъпило "определеното време" и езичниците били също облагодетелствувани, остатъка от Израел чиито сърдца били достатъчно широки за да се радват на това широко доказателство за Божията благодат, взели участие в тази нарастнала благодат, докато останалите били заслепени от предразсъдъци и човешки традиции. Нека онези от Църквата, които понастоящем виждат зазоряващата се светлина на Хилядогодишния век с милостивите му предимства за цялия свят внимават да не се окажат в опозиция спрямо напредването на светлината и така за известно време бъдат заслепени за славата и благословенията му.

Колко различен е този славен Божий план, за избиране на малцина сега, с оглед

благославяне на мнозина след това, от изопачаването на тези истини, така както са представени от двата противоположни възгледа - Калвинизъм и Арминианизъм. Първият едновременно отхвърля Библейското учение за свободната благодат и мизерно изопачава славното учение за избора, а другият отрича учението за избора и не може да разбере блаженната пълнота на свободната благодат.

Калвинизъма казва: Бог е всевъдър. Той отначало знае какъв ще е края и тъй като всичките му намерения ще се осъществят, никога не възнамерявал да спаси някой, освен малцина - Църквата. Тях той избрал и предопредил да бъдат вечно спасени. Всички останали са в еднаква степен предопределени и избрани да отидат в вечно мъчение, защото от началото на света са познати на Бога всичките му пътища."

Този възглед има своите добри черти. Той признава, че Бог е всезнаещ. Това щеше да бъде нашият идеал за велик Бог, въпреки че две от основните му качества липсват, а именно любов и справедливост. Нито едно от тях не е взето под внимание при довеждане на света на сто четиредесет и два милиарда творения обречени на вечни мъчения преди още да се родят и в подигравка с тържествено заявената му любов. След като Бог е любов и основание на престола му е справед-

ливост, характера му не може да бъде такъв.

Арминианизъма казва: Да, Бог е любов и с това, е въвел човечеството в света. Той не искал да им причини вреда, а само добро, но Сатаната успял в изкушението на първата двойка и така греха влезъл в света и смърта чрез греха. От тогава Бог правел всичко което можел за да освободи човека от греха, дори и с това, че дал Сина си, въпреки, че сега шест хиляди години след това, Евангелието достигнало само до малка част от човечеството. Все пак се надяваме, че в рамките на повече от шест хиляди години, чрез енергията и свободата на църквата, Бог толкова ще поправи злото въведено от Сатаната, че всички които ще живеят тогава, в последна сметка ще узнаят за любовта му и ще имат възможност да повярват и се спасат.

Докато този възглед представя Бога, като напълно любящ и щедър към творенията си, той също подразбира, че му липсва способност и предвиждане, адекватни за осъществяване на добрите му намерения, – че не му стига мъдрост и сила. Според това гледище изглежда, че докато Бог бил ангажиран с уреждане и обмисляне добруването на новосъздадените му чада, Сатаната се изпълзал и с един майсторски удар разстроил всички Божии планове до такава степен, че дори чрез изчерпване на всичката си сила, Бог трябва да прахоса дванадесет хиляди

години за да възстанови справедливостта до такава степен, че останалата част от човешкия род, която още живее да може да избира между доброто и злото. Но сто четиредесет и двата милиарда на изминалите шест хиляди години и много повече в следващите са според този възглед завинаги изгубени, въпреки Божията любов към тях, защото Сатаната попречил на плановете му. Така Сатаната ще въведе в вечното мъчение хиляда срещу един, който Бог спасява за слава.

Този възглед въздига човешките идеи за мъдростта и силата на Сатаната и понижава оценките им за атрибутите на Бога, за когото напротив псалмиста заявява, че "той говори и се извърши, той заповяда и стана." Но не, Бог не бил изненадан, нито победен от Противника, нито Сатаната в някаква степен объркал плановете му. Бог е и винаги е бил пълен Господар на положението и накрая ще се види, че всичко е работило заедно за осъществяване на намеренията му.

Докато ученията касаещи избора и свободната благодат, така както се проповядват от Калвинизъма и Арминианизъма не биха могли никога да се съгласуват едно с друго, с разума и с Библията, все пак тези две славни Библейски учения са хармонични и прекрасни когато се разглеждат от гледна точка на Плана на вековете.

Виждайки че толкова много от великите и славни черти на Божия план за спасение на човека от греха и смъртта принадлежат на бъдащото и че второто идване на нашия Господ Исус е първа стъпка в осъществяване дългообещаните и дългоочаквани благословения, няма ли да закопнеем още по-ревностно за времето на второто му идване, отколкото по-неинформирани от нас юдеи очаквали и копняли за първото му идване? Виждайки че времето на зло, несправедливост и смърт ще завърши чрез власта и силата, която тогава той ще упражнява, както и че справедливостта, Истината и мира ще бъдат универсални, кой не би се радвал да види деня му? А кой, който страда сега с Христа, вдъхновен от скъпоценното обещание, че "ако страдаме с него, ще и да царуваме с него," не ще вдигне главата си и се зарадва на всяко доказателство за приближаването на Господаря, знаейки, че освобождението и прославата ни с него са се приближили? Сигурно всички които симпатизират на мисията му за благославяне и духа му на любов, ще приветствуват всяко доказателство за идването му, като приближаване "великата радост, която ще бъде на всички хора."